

Arrest

nr. 70 334 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 21 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Ghanees staatsburger van Dagbani origine te zijn afkomstig uit Tamale. U stopte uw studies en begon uw broer te helpen in de handel in sheanoten. U woonde in bij uw vriend (Is.H.) in Gurugu. U begon ongeveer drie jaar geleden een relatie met (H.M.), een meisje uit uw buurt met wie u al jaren bevriend was. Haar vader (A.A.M.) is een rijke man die werkt als aannemer en hij keurde jullie relatie af. U werd in 2009 bij de vader van (H.) geroepen. Hij vroeg u zijn dochter (H.) alleen te laten, omdat ze nog naar school ging en u niet tot hun (hogere) klasse behoort. U en (H.) probeerden elkaar te vermijden, maar jullie waren verliefd en bleven elkaar zien. Uw familie raadde u ook aan om de relatie te verbreken, omdat het problemen zou geven, maar u zette de relatie verder. In juli 2010 werd (H.) zwanger. Ze zei u dat ze zonder medeweten van haar vader een abortus wilde. U verzette zich

hiertegen. (H.)'s vader kwam te weten dat zijn dochter zwanger was, stuurde haar het huis uit en bedreigde haar met de dood, omdat haar zwangerschap als ongetrouwde vrouw een schande was voor de familie. (H.)'s moeder smeekte haar om thuis te blijven en ze verbleef afwisselend bij u en bij haar ouders. Ze ging niet meer naar school. In september 2010 klaagde (H.) van buikpijn. Ze had het voor u verborgen gehouden dat ze een abortus liet doen. Op 25 september 2010 vond u (H.) beweegloos terug. U riep uw vriend (Ib.) en hij bracht de vader van (H.) op de hoogte. Haar lichaam werd naar het ziekenhuis gebracht. Ze was ten gevolge van interne bloedingen overleden. Haar vader hield u verantwoordelijk voor haar overlijden. U verbleef in het huis van uw vriend (Ib.) in Jisonayili. U vernam van uw vrienden dat de politie langskwam en u zocht. De vader had u gemeld bij de politie. U ging per wagen naar de hoofdstad Accra, waar u in de wijk Ashama verbleef bij uw vriend (S.). U verliet Ghana per boot in de nacht van 9 op 10 november 2010 en u kwam in januari 2011 in België aan. U hebt op 24 januari 2011 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de redenen voor uw vlucht, geen verband houden met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van uw problemen met de familie van (H.), uw overleden vriendin (zie gehoor CGVS, p.5). Zo stelt u dat u door de vader van (H.) en door de politie werd gezocht, nadat (H.) ten gevolge van een abortus was overleden (zie gehoor CGVS, p.5). U beweert dat u door de vader van (H.) bij de politie werd gemeld en beschuldigd werd van moord (zie gehoor CGVS, p.8). Er dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen van familiale en private aard zijn en als dusdanig niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie vallen (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt dat u enkel omwille van het overlijden van uw vriendin (H.) en het feit dat u daardoor gezocht wordt door de familie van (H.) en door de Ghanese autoriteiten - besloot het land te verlaten en u geen andere problemen kende in uw land van herkomst.

Er dient eveneens vastgesteld te worden dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Zo dient te worden opgemerkt dat u nagelaten heeft de **beschermingsmogelijkheden** in uw land van herkomst uit te putten. Het is niet aannemelijk dat u geen bescherming zocht bij de autoriteiten in uw land van herkomst. U verklaart zich zelf niet te hebben gemeld bij de Ghanese autoriteiten of naar de politie te zijn gestapt, omdat u volgens uw verklaringen vreesde voor wat er zou gebeuren (zie gehoor CGVS, p.7). U beweert in algemene bewoordingen dat er geen gerechtigheid is bij de politie in Ghana en dat u vreesde dat er geen manier was om uzelf uit te leggen (zie gehoor CGVS, p.8), zonder dat u enig concreet element aanbrengt om deze bewering te staven. Bovendien is het aannemelijk dat de politie u over deze zaak zou willen spreken en dat u wordt gezocht door de autoriteiten om een verklaring af te leggen, aangezien (H.) dood werd teruggevonden in uw woonplaats. U voegt toe dat u niet naar de politie kon stappen, omdat u niemand hebt om u te verdedigen wanneer het tot een rechtszaak komt (zie gehoor CGVS, p.8). U stelt dat de politie de rijken begunstigt en u geen geld hebt om u tegen de vader van (H.) te verdedigen (zie gehoor CGVS, p.8). Deze verklaring is weinig afdoende, te meer daar u verklaart dat er nog geen rechtszaak is tegen u en u ook niet blijkt te weten wat de vader van (H.) zei tegen de politie (zie gehoor CGVS, p.8). Bovenstaande argumenten zijn geen afdoende verklaring om geen aangifte te doen bij de Ghanese politie, wat van u verwacht mag worden temeer daar u volkomen onschuldig bent betreffende de dood van uw vriendin. Bovendien is het louter gissen van uw kant dat de Ghanese politie u onrechtvaardig zou behandelen en is er geen reden om aan te nemen dat ze niet naar uw argumentatie zouden luisteren. Verder toonde u op geen enkel moment aan dat er een proces tegen u zou lopen en er is ook geen enkele reden om aan te nemen dat een eventueel strafrechtelijk proces oneerlijk zou verlopen. Toen u gevraagd werd of u trachtte om de vader van (H.) te contacteren – om uw versie van het verhaal te vertellen –, gaf u aan dat u het niet kon doen, omdat u vreesde dat hij iets met u zou doen omdat hij boos was (zie gehoor CGVS, p.8). Dat de vader niet gelukkig is met het overlijden van zijn dochter en dat hij u over deze zaak zou willen spreken is aannemelijk, maar er is geen objectief element dat aantoonst dat hij u iets zou willen aandoen. **Er mag van u verwacht worden dat u eerst alle beschermings- en rechtsmiddelen zou uitproberen en uitputten in uw land van herkomst door u te wenden tot de Ghanese autoriteiten, alvorens internationale bescherming te zoeken. Het feit dat u dit niet deed, getuigt niet van een reële vrees voor vervolging.**

*U maakt tevens niet aannemelijk dat u zich niet **elders in Ghana zou kunnen vestigen** om te ontkomen aan de familie van (H.). Uw verklaring dat u bij een terugkeer naar Ghana gezien en gevonden zal worden (zie gehoor CGVS, p.9), is louter gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen, waarvoor u geen concrete aanwijzingen aanbrengt. Nochtans mag men verwachten dat u eerst alle mogelijke alternatieven of oplossingen zou nagaan en overwegen, alvorens u besluit uw land van herkomst te verlaten en internationale bescherming vraagt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u wel degelijk wordt gezocht met het oog op vervolging. U verklaart dat u (H.) dood terugvond en haar vader mensen stuurde om het lichaam over te brengen naar het ziekenhuis (zie gehoor CGVS, p.5). De vader vroeg om tot bij hem te komen, wat u echter niet deed (zie gehoor CGVS, p.5). Uit uw verklaringen blijkt dat u na de dood van (H.) de vader niet meer persoonlijk hebt gezien of gesproken. U stelt dat u via uw vriend (Is.) vernam dat de vader van (H.) u nog zoekt (zie gehoor CGVS, p.8). Uw verklaringen zijn eerst en vooral gebaseerd op de verklaringen van derden, namelijk uw vrienden, en bevatten verder geen objectief element dat u daadwerkelijk gezocht wordt door de vader van (H.).*

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus voert verzoeker de schending aan van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Hij verwijst naar rechtsleer van D. Vanheule omtrent de vluchtelingenrechtelijke vrees en stelt dat het volstaat dat hij het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. Verzoeker benadrukt dat uit het administratief dossier onomstotelijk blijkt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging en een onmenselijke en vernederende behandeling door de Ghanese autoriteiten waarvoor hij geen beroep kan doen op bescherming vanwege zijn land.

2.1.2. In een tweede middel betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer van L. Denys aangaande de materiële motiveringsplicht en betoogt dat de commissaris-generaal zich heeft beperkt tot standaardoverwegingen. Verzoeker verduidelijkt dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat hij nagelaten heeft de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst uit te putten. Hij merkt op dat hij door de Ghanese autoriteiten wordt gezocht en dat het zinloos en gevaarlijk is zich tot de Ghanese autoriteiten te richten teneinde bescherming te zoeken. Inzake het intern vluchtalternatief wijst verzoeker op het feit dat hij nergens in het land veilig is vermits hij door de Ghanese autoriteiten wordt gezocht. Verwijzende naar rechtsleer van J. Hathaway stelt verzoeker dat de afwezigheid van identiteitsdocumenten de gegrondheid of de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet in het gedrang brengt. De bewering van de commissaris-generaal "*u bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven*" raakt volgens verzoeker niet de kern van zijn asielrelaas, namelijk het feit dat hij wordt vervolgd door de Ghanese autoriteiten.

2.1.3. In wat zich aandient als een derde middel betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker de schending aan van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat de commissaris-generaal zich heeft beperkt tot stereotype overwegingen en nagelaten heeft te onderzoeken of er een schending kan zijn van het artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat niet kan betwijfeld worden dat hij in Ghana een reëel risico loopt om een onmenselijke of vernederende behandeling te ondergaan.

2.2.1.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.1.2. Waar verzoeker in het eerste middel een theoretische uiteenzetting geeft over het begrip 'vrees' en 'vervolging' en verwijst naar een niet nader geduide "*bloemlezing van het gehoorverslag van 13 juli 2011*" dient te worden vastgesteld dat dit niet aangenomen kan worden als een dienstig verweer ten aanzien van de motivering in de bestreden beslissing die terecht stelt dat verzoekers vluchtrelaas vreemd is aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn relaas een nexus vertoont met artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals omschreven in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Het betreft immers een conflict met de vader van zijn overleden vriendin ingevolge haar overlijden, en is aldus een privaat en interpersoonlijk probleem.

2.2.1.3. Inzake het tweede middel, waar verzoeker het arrest met nummer 101.624 van de Raad van State van 7 december 2001 citeert, dient te worden opgemerkt dat het bijzonder merkwaardig voorkomt dat de Raad van State zich in 2001 heeft uitgesproken over de bevoegdheden van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daar deze instelling in 2007 ontstond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd immers slechts opgericht bij wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en vatte zijn werkzaamheden officieel aan op 1 juni 2007.

Inzake de bevoegdheden van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden gesteld dat deze inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij inzake zijn identiteit en asielrelaas, hetgeen een negatieve indicatie is voor zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker betoogt tevens dat "*hij door de Ghanese autoriteiten wordt gezocht en dat het zinloos en gevaarlijk is [zich] tot de Ghanese autoriteiten te richten teneinde bescherming te zoeken*" en "*dat als hij door de Ghanese autoriteit wordt gezocht, nergens in het land voor hem veilig zou zijn om bescherming te zoeken*" alsook "*(...) dat de bewering van de Adjunct-commissaris de kern van de asielaanvraag van verzoeker niet aanraakt, zijnde het feit dat verzoeker door de Ghanese autoriteiten wordt vervolgd*".

Verzoeker brengt echter geen begin van bewijs bij waaruit zou blijken dat hij gezocht wordt door de Ghanese autoriteiten. Verzoeker verklaarde daarenboven dat er nog geen rechtszaak is tegen hem en hij blijkt ook niet te weten wat de vader van H. zei tegen de politie (gehoor CGVS, p.8). Bovendien baseert verzoeker zijn inschatting inzake het optreden van de autoriteiten op informatie van vrienden

(gehoor CGVS, p.8) zonder dienaangaande zelf enig initiatief te nemen. Het feit dat de Ghanese politie een informatieonderzoek zou doen omtrent de dood van zijn vriendin kan bovendien niet aanzien worden als een vervolging, noch als een reden om geen bescherming te vragen aan de autoriteiten ingeval van problemen met de vader van de overleden vriendin aan wiens dood hij volkomen onschuldig is.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen ander element dan wat hij aandraagt in het kader van zijn asielrelaas. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS